

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า และบรรลุเป้าหมายในด้านต่าง ๆ ใดนั้น จะต้องอาศัยกำลังคนเป็นปัจจัยสำคัญ พลเมืองของชาติจะต้องได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ ทั้งทางด้านร่างกายและสติปัญญา ประชากรจะต้องมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง พร้อมทั้งจะประกอบการทำงานด้วยความพากเพียรอดทน ในขณะที่เดียวกัน ก็จะต้องมีสติปัญญา ความรู้ความสามารถในการทำงานให้บรรลุตามความมุ่งหมาย สิ่งที่จะสร้างคุณภาพและประสิทธิภาพให้เกิดขึ้นแก่พลเมืองของชาติได้ก็คือ การศึกษา เพราะ การศึกษาจะช่วยพัฒนาคนให้มีความรู้ ความคิด รู้จักเลือกสรร นำสิ่งต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนและสังคม ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญมั่นคงสืบไป ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันตอนหนึ่งว่า "การศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยม และ คุณธรรมของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ เมื่อบ้านเมืองประกอบไปด้วยพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศย่อมทำได้สะดวก รวดเร็ว ใฝ่ผลที่แน่นอน และรวดเร็ว....."

นอกจากนี้ สมเด็จ มุงเมือง ยังได้กล่าวว่า "การศึกษาเป็นกระบวนการ ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้ได้ประชากรที่มีคุณภาพ อันจะเป็นกำลังสำคัญในการ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช, "พระบรมราโชวาทพระราชทาน แก่ครูและนักเรียน ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน." มติตรกร ๑๘ (สิงหาคม ๒๕๒๐): ๑.

พัฒนาประเทศ จึงถือได้ว่า 'การศึกษา มีความสำคัญสูงยิ่งอันค้ำหนึ่งแห่งกิจการรัฐ
ทั้งปวง"^๑

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า "การศึกษาเป็นสิ่งที่กำหนดคุณภาพของคน
และเป็นรากฐานสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ"^๒

การศึกษาจะดำเนินไปใดควยก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน เช่น
หลักสูตร อุปกรณ์การศึกษา แบบเรียน อาคารสถานที่ ในบรรดาองค์ประกอบต่าง ๆ
เหล่านั้น ครูจะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด เพราะครูเป็นบุคลากรหลักมีบทบาทสำคัญยิ่งในการ
พัฒนาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ดังคำกล่าวของ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ที่ว่า "ครูเป็น
ผู้กำหนดแบบต่าง ๆ ของการดำเนินชีวิต เป็นผู้กำหนด ค่านิยม ประสพการณ์ และ
สิ่งแวดล้อมให้เด็ก เป็นผู้เตรียมเด็กให้เหมาะสมกับสังคมที่จะเกิดขึ้น ซึ่งครูรู้ว่ามี
ลักษณะเป็นอย่างไร"^๓

ขุนทอง ภูนิเวศเนียน เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของครูว่า "ครูคือผู้ที่ก่อให้เกิด
การเรียนรู้ และพัฒนาการขึ้นรอบคอบในตัวเด็ก เป็นบุคคลที่มีคุณธรรมในระดับที่วิญญูชนพึง
ปฏิบัติได้ มีความสำคัญต่อลูกศิษย์ และสังคมส่วนรวม"^๔

^๑ สมเดช มุงเมือง, "โรงเรียนขนาดเล็กจุดอ่อนที่แก้ไขได้." มิตรครู
๓๑ (มีนาคม ๒๕๒๕) : ๑๖.

^๒ อนันต์ ทองทา, "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์วิทยาลัยครูที่มีต่อ
การอบรมครูประจำการ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕).

^๓ ไพฑูรย์ สินลารัตน์, "ศัพท์การศึกษา." ครูปริทัศน์ ^๑๓ (มิถุนายน ๒๕๒๕) : ๖๒.

^๔ ขุนทอง ภูนิเวศเนียน, "ครูกับวิชาชีพครู." ครูปริทัศน์ ^๔ (สิงหาคม ๒๕๒๓) :

จะเห็นได้ว่าครูเป็นบุคลากรที่มีบทบาท และมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการศึกษา ครูเป็นผู้สร้างความรู้ สร้างแนวคิดให้เป็นที่ไปตามความประสงค์ของสังคม ฉะนั้น ครูจึงเป็นบุคลากรที่ควรได้รับความสนใจในการสนับสนุนส่งเสริม เพื่อพัฒนา และเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างจริงจัง ทั้งนี้ เพราะถ้าครูมีความรู้ ความสามารถเพียงพอแล้ว ก็จะส่งผลให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนอย่างแท้จริง

วิทยาลัยครู นับได้ว่าเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการผลิตครู และส่งเสริมวิทยฐานะของครูให้สูงขึ้น เพราะจากการสำรวจพบว่า "ครูสามัญทั้งหลายในระดับประถมศึกษา และมีชยมศึกษาตอนต้นส่วนมาก ได้รับการศึกษามาจากหลักสูตรของกรมการฝึกหัดครู" ^๑ ยิ่งในปัจจุบันกรมการฝึกหัดครูได้ก่อตั้งวิทยาลัยครูกระจายอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศถึง ๓๖ แห่ง "มีนักศึกษาระดับต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คน มีครูอาจารย์ไม่น้อยกว่า ๖,๐๐๐ คน จึงจัดได้ว่าวิทยาลัยครูเป็นสถาบันผลิตครูที่ใหญ่ที่สุด" ^๒

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ วิทยาลัยครูทั่วประเทศทั้ง ๓๖ แห่ง ได้เปลี่ยนแปลงและยกฐานะขึ้นเป็นสถาบันอุดมศึกษา ดังในพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. ๒๕๑๘ ในหมวดทั่วไป มาตรา ๕ กล่าวไว้ว่า

"ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิชาการ และผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาชีพ และวิทยฐานะของ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ กรมการฝึกหัดครู, รายงานผลการวิจัย เรื่อง การติดตามผลการฝึกหัดครู (กรุงเทพมหานคร: เอราวิณการพิมพ์, ๒๕๑๘), หน้า ๕.

^๒ สมเดช มุงเมือง, "วิทยาลัยครูเราจะไปทางไหนกัน." ครูปริทัศน์ ๔ (กันยายน ๒๕๒๑): ๖.

ครูและเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการศึกษา ทำนุบำรุงวัฒนธรรม และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม"

สรุป วิทยาลัยครูทั้งหลายต้องรับผิดชอบงานในหน้าที่หลักอย่างน้อย ๕ ประการด้วยกัน คือ

๑. การผลิตครู
๒. การศึกษา ค้นคว้า ทดลอง และวิจัยทางการศึกษา
๓. การส่งเสริมวิชาชีพ และวิทยฐานะของครู รวมทั้งเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการศึกษา
๔. การทำนุบำรุงวัฒนธรรม
๕. การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

โดยทั่วไปแล้วจากภารกิจหลัก ๕ ประการ ที่กำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ นั้น งานการผลิตครูจะออกจะเป็นงานที่มองเห็นเด่นที่สุด โดยการรับนักศึกษาเข้ามาฝึกอบรมตามหลักสูตรต่าง ๆ เพื่อที่จะออกไปเป็นครู จากการสำรวจจำนวนครูภายในประเทศของกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นปีสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ระยะที่ ๒ และ ๓ ของกรมการฝึกหัดครู พบว่า "มีครูและบุคลากรทางการศึกษาทั่วประเทศ ๒๘๘,๖๓๑ คน ในจำนวนนี้ ๑๘๕,๖๘๗ คน หรือประมาณ ๖๔.๕๘% ของครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งหมด มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี"^๒

^๑ "พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช ๒๕๑๘ . ราชกิจจานุเบกษา ๙๒ (๒๗) กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘) : ๒๔.

^๒ กรมการฝึกหัดครู, โครงการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ พ.ศ. ๒๕๑๘, หน้า ๑.

จำนวนครู และบุคลากรทางการศึกษาที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีดังกล่าวนี้ กระจายอยู่ตาม ส่วนต่าง ๆ ของประเทศ ทั่วทุกเขตการศึกษา และยังคงต้องทวีจำนวนเพิ่มขึ้นอีก ทั้งนี้ เพราะว่่านอกจากวิทยาลัยครูแล้วยังมีสถาบันการศึกษาอื่น ๆ สังกัดทบวงมหา- วิทยาลัยของรัฐ รวมทั้งกรม กองต่าง ๆ ในกระทรวงศึกษาธิการ ที่ทำหน้าที่ในการ ผลิตครู

จากการที่สถาบันผลิตครูมีเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดการผลิตครูเกินเป้าหมาย จนหน่วยงานที่ใช่ครูไม่สามารถจะรับนักศึกษาครูที่จบการศึกษาแล้วเข้าทำงานได้หมด มีผู้ที่จบการศึกษาจากสถาบันและหน่วยงานที่ผลิตครูว่างงานเป็นจำนวนมาก ดังนั้น กรมการฝึกหัดครู จึงได้กำหนดบทบาทและนโยบายเกี่ยวกับการจัดการฝึกหัดครูเสียใหม่ โดยปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ ๔ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับการฝึกอบรมครูประจำการ ข้อ ๓ กล่าวว่า "กรมการฝึกหัดครูจะลดปัญหาครู ว่างงาน โดยเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีงานทำทางด้านการศึกษาอยู่แล้วเท่านั้น เข้ารับ การฝึกอบรมทางการฝึกอบรมครูเพิ่มเติม เพื่อส่งเสริมวิทยฐานะของตนเอง....."

ด้วยเหตุนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ กรมการฝึกหัดครูจึงได้จัดทำโครงการฝึกอบรม ครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ เพื่อส่งเสริมวิทยฐานะ และประสบการณ์ ให้แก่ครู โดยวางวัตถุประสงค์ของโครงการไว้ว่า

๑. เพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะแก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการให้สูงขึ้น
๒. เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของครูและบุคลากรทางการศึกษา ประจำการให้สนองความต้องการของหน่วยงานผู้ใช้ครู

๓. เพื่อเป็นการให้บริการทางการศึกษาแก่ครู และบุคลากรทางการศึกษา
ประจำการในท้องถิ่นอย่างเสมอภาค

๔. เพื่อยกสถานภาพของวิชาชีพครูให้สูงขึ้น

๕. เพื่อเป็นการระดมสรรพกำลัง และทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ในการ
เพิ่มพูนสมรรถภาพและวิทยฐานะของครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการ

โครงการนี้ได้รับความเห็นชอบจากสภาการฝึกหัดครู จึงอนุมัติให้วิทยาลัย
ครูทุกแห่งดำเนินการตามโครงการได้ ดังนั้น กรมการฝึกหัดครูจึงมีหนังสือที่ ศษ.
๐๓๐๖/ว.๑๕๕๒๒ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๒๑ แจงให้วิทยาลัยครูทุกแห่งทราบ
และให้พิจารณาดำเนินการตามโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ
ต่อไป

เพื่อสนองนโยบายและทำหน้าที่ของวิทยาลัยครูในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการฝึก
อบรมครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการ กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง อันประกอบด้วย
วิทยาลัยครูเทพสตรี วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลัย
วิทยาลัยครูระยอง และวิทยาลัยครูจันทบุรี ได้ให้ความร่วมมือ โดยจัดให้มีการ
ประชุมในระดับอธิการ รองอธิการ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันหลายครั้ง เพื่อทำ
ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบาย และแสวงหาแนวทางปฏิบัติให้ได้ผลดีที่สุด จนในที่สุด
ได้มีมติให้เปิดการอบรมตามโครงการ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๒๑ โดยถือหลักว่า
วิทยาลัยครูแห่งใดมีความพร้อมให้เปิดทำการอบรมตามโครงการก่อน และให้ใช้หลักสูตร
ของสภาการฝึกหัดครู ปี พุทธศักราช ๒๕๑๘ เป็นหลักสูตรในการฝึกอบรม

ในการนี้ ทางกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง ได้เปิดโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพ
ครูสอนพลศึกษา เป็นโปรแกรมหนึ่งของการอบรม เพราะได้เล็งเห็นแล้วว่า วิชาพลศึกษา

เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่ได้บรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ และมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการศึกษาแขนงอื่น ๆ วิชาพลศึกษาจะช่วยก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพโดยตรง ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของ กอง วิสุทธารมณ ที่ว่า "พลศึกษาเป็นการศึกษาองค์หนึ่งที่อยู่ในองค์สี่ของพุทธิศึกษา จริยศึกษา พลศึกษา และหัตถศึกษา พลศึกษา เป็นกระบวนการศึกษาที่ก่อให้เกิดบูรณาการในด้านการศึกษาทั่วไป หากขาดการศึกษาองค์นี้แล้ว จะทำให้การศึกษาไม่สมบูรณ์ ขาดองค์ประกอบที่จะช่วยให้อุดมการณ์ของชาติ สำเร็จลุล่วงตามความมุ่งหมาย"

วรศักดิ์ เพียรชอบ ได้สรุปว่า "วิชาพลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการเจริญงอกงาม และมีการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมที่ได้เลือกเฟ้นแล้ว เป็นสื่อของการเรียนรู้"^๒

นอกจากนี้ ฟอง เกิดแก้ว ยังได้กล่าวว่า "พลศึกษาจะช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสมบูรณ์"^๓

^๑ กอง วิสุทธารมณ, "การศึกษากับการพัฒนาประเทศ" เอกสารคำบรรยาย ณ หอประชุมกรมการศาสนา ๒๘ (มกราคม ๒๕๑๓), หน้า ๓. (เอกสารอัครสำเนา).

^๒ วรศักดิ์ เพียรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา." วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันตนาการ ๑๑ (มิถุนายน ๒๕๑๒) : ๑๐.

^๓ ฟอง เกิดแก้ว, ประวัติพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๒๐), หน้า ๑.

จะเห็นได้ว่า วิชาพลศึกษามีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการพัฒนาคน พัฒนาการศึกษารวมทั้งพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง การเรียนการสอนพลศึกษาจะได้ผลดีก็ต่ออาศัยองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน เช่น อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ งบประมาณ หลักสูตรการสอน และที่สำคัญที่สุด คือ บุคลากรหรือครูสอนพลศึกษา

การเรียนการสอนพลศึกษาจะได้ผลดีมาน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับครูที่สอนพลศึกษา ถ้าครูมีความรู้ ความสามารถ หรือมีประสบการณ์เพียงพอ การเรียนการสอนพลศึกษาก็จะได้ผลและมีประสิทธิภาพ ดังที่ ฌานิต บิลมาศ กล่าวว่า "การเรียนการสอนพลศึกษาจะสำเร็จได้ก็ต่ออาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น การเงิน สถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน หลักสูตร จุดหมาย แผนการสอน และที่สำคัญที่สุดคือ ครูพลศึกษา ซึ่งจะ เป็นผู้ นำ และทำให้โครงการนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี และมีประสิทธิภาพ จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมปัจจุบัน" และ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ กล่าวว่า "ครูพลศึกษานับว่ามีความสำคัญในวิชาชีพพลศึกษาเป็นอย่างมาก การที่วิชาพลศึกษาจะได้ประโยชน์ต่อนักเรียนหรือไม่มาน้อยเพียงใดนั้น จะขึ้นอยู่กับว่า ครูพลศึกษาสามารถจัดหรือสอนพลศึกษาให้นักเรียนได้รับประโยชน์หรือไม่มาน้อยเพียงไร ถ้าครูสามารถจัดโปรแกรมพลศึกษาให้มีการเรียนการสอนที่นักเรียนได้รับประโยชน์จากการพลศึกษามาก ผู้บริหารนักเรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไปก็จะเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาต้องการให้มีการเรียนการสอนพลศึกษาต่อไป แต่ถ้าหากการสอนวิชาพลศึกษาของครูตรงข้ามกับที่กล่าวนี้ โรงเรียนหรือผู้มีส่วนรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียน

๑ ฌานิต บิลมาศ, "คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒), หน้า ๑.

ก็คงจะเลิกสนับสนุน หรือจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาแก่นักเรียนในโรงเรียน
ก็ได้"

จึงนับได้ว่าครูพลศึกษานั้นมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนพลศึกษามาก
เปรียบเสมือนหัวใจที่จะทำให้การพลศึกษาบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการ
ศึกษาได้

จากการศึกษาของนักวิจัยหลายท่านพบว่า ปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษา
ในโรงเรียนมีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา หรือครูพลศึกษา
ที่มีวุฒิทางพลศึกษายังมีไม่ครบทุกโรงเรียน ดังนั้น โครงการฝึกอบรมครูและบุคลากร
ทางการศึกษาประจำการ โปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนพลศึกษา จึงนับได้ว่ามี
ความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพและส่งเสริมวิถึฐานะของครูพลศึกษา
อย่างแท้จริง โครงการนี้ได้ดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน
นับว่าเป็นเวลานานพอสมควร แต่ยังไม่มียานวิจัยใดที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทาง
ด้านนี้ ประกอบกับลักษณะของผู้ที่เข้ารับการอบรมในโครงการนี้แต่ละวิทยาลัยครูมีความ
แตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น อายุ ประสบการณ์ ความรู้พื้นฐาน ทักษะ และความ
รับผิดชอบ จากปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้วทำให้ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์พลศึกษา และ
เป็นวิทยากรผู้ให้การอบรมผู้หนึ่งของวิทยาลัยครูภาคกลาง คิดว่าน่าจะได้มีการศึกษา
ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพครูสอนพลศึกษา
จึงได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับ
ปัญหาการเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษาของโครงการอบรมครูและบุคลากรทาง
การศึกษาประจำการ ในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง" เพื่อที่จะได้ทราบข้อมูลต่าง ๆ
อันเป็นประโยชน์ในการนำมาเป็นแนวทางปรับปรุง แก้ไข และให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้

เกี่ยวข้องกับโครงการนี้ทุกฝ่าย โดยเฉพาะหน่วยงานต้นสังกัดและวิทยาลัยครู ตลอดจน
 จนเป็นแนวทางแก่ผู้ที่ศึกษาวิจัยเพิ่มเติม ในแง่มุมอื่น ๆ ของโครงการฯ ซึ่งจะนำ
 ไปสู่ความเจริญก้าวหน้า และประสิทธิภาพของครู รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษา
 ประจําการ อันจะส่งผลถึงประสิทธิภาพของการพัฒนาการศึกษาของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในสาขาวิชา
 พลศึกษาของผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับการอบรมตามโครงการอบรมครู และบุคลากร
 ทางการศึกษาประจําการในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง
๒. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในสาขา
 วิชาพลศึกษาของผู้ให้การอบรม และผู้เข้ารับการอบรมตามโครงการอบรมครูและ
 บุคลากรทางการศึกษาประจําการในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียน
 การสอนในสาขาวิชาพลศึกษาของโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจําการ
 ในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง โดยมีผู้ศึกษาปัญหา ๗ คําน คือ

๑. การใช้หลักสูตร
๒. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
๓. การสอนของผู้ให้การอบรม
๔. การเรียนของผู้เข้ารับการอบรม
๕. การใช้อุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก
๖. การวัดและประเมินผล
๗. การใช้แหล่งค้นคว้าและการให้บริการโสตทัศนูปกรณ์

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ให้การอบรม และผู้เข้ารับการอบรม ตามโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ในสาขาวิชาพลศึกษาของกลุ่มวิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

๑. ทราบปัญหาและอุปสรรคการเรียนการสอนในสาขาพลศึกษาของโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ อันจะเป็นแนวทางในการจัดปัญหาต่าง ๆ
๒. เป็นแนวทางในการพัฒนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษาให้เหมาะสมกับสภาพของครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการ
๓. เป็นแนวทางแก่ผู้ให้การอบรม ได้ปรับปรุงการสอนของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๔. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และวิจัยต่อไป

คำจำกัดความ

ผู้ให้การอบรม หมายถึง วิทยากรผู้ให้การอบรมซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง

ผู้เข้ารับการอบรม หมายถึง ครูหรือบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ซึ่งเข้ารับการอบรมในโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง

กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง หมายถึง วิทยาลัยครู ๕ สถาบัน ประกอบด้วย วิทยาลัยครูเทพสตรี วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ วิทยาลัยครูระยอง และ วิทยาลัยครูจันทบุรี

หลักสูตรวิชาพลศึกษา หมายถึง หลักสูตรวิชาเอกพลศึกษา ระดับปริญญาตรี
ของสภาการฝึกหัดครู ปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ ซึ่งนำมาใช้ในโครงการอบรมครู และ
บุคลากรทางการศึกษาประจำการ

อุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก หมายถึง เครื่องมือ
เครื่องใช้ สถานที่ ตลอดจนวัสดุที่สนับสนุนที่จะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการเรียน
การสอน

กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่วิทยาลัยครูหรือวิทยากร
ผู้ให้การอบรมได้จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ

แหล่งค้นคว้า หมายถึง ห้องสมุดของวิทยาลัยครูที่ผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับ
การอบรมใช้ในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

การวัดและประเมินผล หมายถึง การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
วิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรสาขาวิชาพลศึกษา ระดับปริญญาตรี ของสภาการฝึกหัดครู
พุทธศักราช ๒๕๑๘

โครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ หมายถึง โครงการ
ที่สภาการฝึกหัดครูออกระเบียบให้วิทยาลัยครูจัดขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้ครูและบุคลากร
ทางการศึกษาประจำการสามารถเข้าศึกษาอบรมได้ โดยไม่กระทบกระเทือนการสอน
และการทำงานในหน้าที่ปกติ ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพ สถานภาพ และวิทยฐานะ
ของผู้เข้ารับการอบรมให้สูงขึ้น โดยให้ต้นสังกัดผู้ใช้ครูและวิทยาลัยครู เป็นผู้ดำเนิน
โครงการ มักเรียกย่อ ๆ ว่า "โครงการ อ.ค.ป."